

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 253/05-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Ľubomíra Dobríka a zo sudcov Juraja Babjaka a Eduarda Báránaya vo veci sťažnosti P. V., bytom D., zastúpeného advokátom JUDr. P. Ž., D., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. NM-6 Er 660/03, na neverejnom zasadnutí 4. januára 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. NM-6 Er 660/03 **p o r u š i l** základné právo P. V. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. NM-6 Er 660/03 **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.

3. P. V. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 15 000 Sk (slovom pätnásťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Trenčín povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trenčín je povinný zaplatiť náhradu trov konania P. V. v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. P. Ž., D., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti P. V. vo zvyšnej časti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 253/05-19 z 28. septembra 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť P. V., bytom D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. P. Ž., D., v ktorej namieta porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. NM-6 Er 660/03.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (v znení zákonov č. 428/2004 Z. z. a č. 757/2004 Z. z.) výkon súdnictva, všetky práva a povinnosti vrátane prechodu správy majetku štátu, práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov a štátnozamestnaneckých vzťahov a iných právnych vzťahov a práv a povinností z osobitných vzťahov sudcu k štátu prešli k 1. januáru 2005 z Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na Okresný súd Trenčín, v ďalšom texte preto ústavný súd používa pre označenie oboch uvedených súdov iba skrátený výraz „okresný súd“.

Z obsahu sťažovateľovej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 12 C 53/00 zo 16. mája 2002, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 480/02 z 10. septembra 2003, boli žalovaní M. D. a P. D., obaja bytom K. (ďalej aj „žalovaní“ alebo „povinní“) zaviazaní uhradiť sťažovateľovi sumu 400 000 Sk s príslušenstvom.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní si povinnosť, na ktorú boli uvedenými rozsudkami zaviazaní, v stanovenej lehote nespĺnili, sťažovateľ inicioval exekučné konanie v predmetnej veci. Povinní proti upovedomeniu o začatí exekučného konania z 11. decembra 2003 vydanému súdnym exekútorom Dr. P. Š., Exekútorský úrad N. (ďalej len „súdny exekútor“), podali námietky. Námietky povinných boli súdnym exekútorom okresnému súdu doručené už 31. decembra 2003, avšak okresný súd o nich rozhodol až 4. novembra 2004, keď ich uznesením sp. zn. 6 Er 660/03 ako neodôvodnené zamietol. Povinní podali proti uzneseniu okresného súdu zo 4. novembra 2004 odvolanie, o ktorom do dňa podania ústavnej sťažnosti sťažovateľom nebolo rozhodnuté.

Predseda okresného súdu na sťažovateľovu sťažnosť na prietahy v konaní odpovedal listom č. Spr. 2047/05 z 15. apríla 2005, v ktorom konštatoval, že jeho sťažnosť je opodstatnená a k prietahom v predmetnom konaní došlo.

Z uvedených skutočností podľa sťažovateľa vyplýva, že postupom okresného súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Závažnosť uvedeného porušenia vidí sťažovateľ aj v tom, že svojho práva sa „cestou súdu“ domáha od januára 2000 a napriek skutkovej a právnej jednoduchosti veci i jednoznačným dôkazom bola vec ukončená až v roku 2004.

Po 27. októbri 2003, keď nadobudol právoplatnosť rozsudok krajského súdu, sťažovateľ dúfal, že prostredníctvom exekučného konania bude jeho nárok rýchle a účinne

uspokojený. V skutočnosti práve zbytočné priet'ahy okresného súdu podľa neho spôsobujú, že exekučné konanie nemôže pokračovať a jeho nárok nemôže byť uspokojený.

Okresný súd mal podľa neho na základe obsahu námietok povinných jednoznačne konštatovať, že ide „o formálne námietky neobsahujúce vecnú argumentáciu a ich cieľom je naťahovanie času za účelom odd'ovania exekúcie“. V s'ťažnosti s'ťažovateľ taktiež upozornil na skutočnosť, že predmet konania spolu s príslušenstvom, trovami konania a predpokladanými trovami exekučného konania viac ako dvojnásobne prevyšujú istinu a je pravdepodobné, že celý exekúciou postihnuteľný majetok povinných nebude postačovať na úplné uspokojenie nárokov s'ťažovateľa.

S'ťažovateľ uviedol, že priet'ahy v konaní mu spôsobujú i psychickú traumu, pretože žalovaná M. D. je jeho sestrou a ich pôvodne dobré súrodenecké vzťahy sa veľmi narušili, rovnako ako aj ich príbuzenské vzťahy v širšej rodine.

Z uvedených dôvodov je podľa s'ťažovateľa zrejmé, že okrem psychickej ujmy je značná aj jeho materiálna ujma, ktorú utrpel. Za obdobie od uplatnenia nároku robili podľa neho žalovaní úkony smerujúce k zmenšeniu svojho majetku, pričom súd im svojou nečinnosťou takéto ich správanie umožnil.

S vrátením uvedenej istiny s'ťažovateľ počítal, a preto mu ďalšie ťažkosti vznikli tým, že sa zrazu ocitol bez finančných prostriedkov. Nedostatok finančných prostriedkov musel s'ťažovateľ vykrývať pôžičkami, pri splácaní ktorých veriteľom zaplatil aj úroky z omeškania, čím mu vznikla škoda, ktorej príčinou sú nepochybne aj priet'ahy v konaní.

V dôsledku nekonania okresného súdu je teda s'ťažovateľ už takmer 5 rokov v právnej neistote.

Na základe uvedených skutočností s'ťažovateľ vo svojej s'ťažnosti požiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„Bolo porušené základné právo podľa ust. § 48 ods. 2 (správne čl. 48 ods. 2, pozn.) Ústavy SR v platnom znení priet'ahmi v konaní č. NM 6 Er 660/03 vedenom pred Okresným súdom v Trenčíne.

Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadosťučinenie vo výške 1.000.000,- Sk, ktoré je povinná vyplatiť SR - Okresný súd Trenčín.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania tak, ako budú jeho právnym zástupcom neskôr vyčíslené.“

Okresný súd sa k sťažovateľovej sťažnosti na základe výzvy ústavného súdu vyjadril listom č. Spr 1059/2005 zo 6. júla 2005. Vo svojom vyjadrení okresný súd najprv chronologicky opísal priebeh predmetného konania a následne uviedol, že skutkové dokazovanie v tejto veci nebolo potrebné vykonávať a vec nie je podľa neho ani právne zložitá. Na priet'ahoch v tomto konaní sa podieľali podľa názoru okresného súdu aj povinní tým, že nezaplatili súdny poplatok a nepredložili plnú moc pre ich právneho zástupcu. Priet'ahy spôsobené súdom mali podľa okresného súdu „objektívny charakter“, pretože súd musel povinných vyzývať na zaplatenie súdneho poplatku, zabezpečovať spis bývalého Okresného súdu v Novom Meste nad Váhom, v ktorom sa nachádzal právny titul (v dôsledku tvrdenia povinných o podaní dovolania proti exekučnému titulu), a vyzývať povinných na predloženie plnej moci pre advokáta, ktorý ich zastupoval pri podaní odvolania.

Sťažovateľ podaním zo 17. mája 2005 prostredníctvom svojho právneho zástupcu ústavnému súdu na základe jeho výzvy oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Podaním č. Spr. 1225/05 doručeným ústavnému súdu 11. novembra 2005 okresný súd oznámil, že netrvá na konaní verejného ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Okresnému súdu bola 14. novembra 2003 doručená žiadosť súdneho exekútora o udelenia poverenia na vykonanie exekúcie vo veci sťažovateľa ako oprávneného proti povinným. Dňa 26. novembra 2003 okresný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie v predmetnej veci.

Dňa 31. decembra 2003 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie súdneho exekútora k námietkam podaným povinnými. V prílohe uvedeného podania súdny exekútor okresnému súdu zaslal dôkaz o doručení upovedomenia o začatí exekúcie obom povinným, podania - námietky povinných doručené súdnemu exekútorovi 29. decembra 2003 v predmetnej veci, ako aj plnú moc sťažovateľa, ktorou splnomocnil na jeho zastupovanie v predmetnej veci komerčného právnik JUDr. P. Ž., so sídlom D. Podľa úradného záznamu spísaného 14. apríla 2004 sa na okresný súd dostavili sťažovateľ spolu so svojím právnym zástupcom za účelom štúdia spisu.

Vo veci konajúci sudca nechal pokynom z 15. apríla 2004 doručiť námietky povinných právnemu zástupcovi sťažovateľa. Povinní boli vyzvaní na zaplatenie súdneho poplatku za konanie súdu o námietkach proti exekúcii uznesením okresného súdu č. k. 6 Er 660/03-20 z 22. apríla 2004.

Dňa 22. apríla 2004 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právneho zástupcu sťažovateľa k námietkam povinných.

Vo veci konajúci sudca nechal pokynom zo 7. júna 2004 zistiť, či bol v predmetnej veci zaplatený súdny poplatok, a v prípade, že nebol zaplatený, predložiť predmetnú vec na vymáhanie súdneho poplatku.

Úpravou z 27. júla 2004 nechal vo veci konajúci sudca pripojiť spis sp. zn. 12 C 53/00. Podľa úradného záznamu z toho istého dňa sa predmetný spis nachádzal na krajskom súde, pretože bolo podané odvolanie proti výzve na zaplatenie súdneho poplatku za podané dovolanie. Dňa 29. júla 2004 vo veci konajúci sudca nechal pokynom vyžiadať spis z krajského súdu. Dňa 23. septembra 2004 bolo expedované podanie okresného súdu v predmetnej veci adresované krajskému súdu, v ktorom žiadal o zapožičanie spisu sp. zn. 12 C 53/00.

Podľa úradného záznamu spísaného zrejme zákonným sudcom 3. novembra 2004 mu bol spis sp. zn. 12 C 53/00 predložený až 4. novembra 2004, pretože bol zaslaný krajským súdom v prílohe prípisu bez uvedenia spisovej značky konania, ku ktorému sa pripája. V dôsledku tejto skutočnosti bol omylom založený v inej kancelárii okresného súdu. Spis vo veci sp. zn. 12 C 53/00 bol následne vrátený krajskému súdu.

Uznesením č. k. 6 Er 660/03-26 zo 4. novembra 2004 okresný súd námietky povinných v predmetnej exekučnej veci zamietol. Vo veci konajúci sudca nechal pokynom z toho istého dňa doručiť uznesenie právnomu zástupcovi sťažovateľa, povinným aj súdnemu exekútorovi. Povinní podali 19. novembra 2004 proti tomuto uzneseniu odvolanie.

Vo veci konajúci sudca nechal pokynom zo 14. januára 2005 doručiť odvolanie povinných sťažovateľovi i súdnemu exekútorovi, ako aj zaslať právnomu zástupcovi povinných JUDr. V. B. výzvu na zaslanie plnej moci na ich zastupovanie v konaní (výzva bola okresným súdom expedovaná až 16. marca 2005).

Právny zástupca povinných okresnému súdu v prílohe svojho listu z 2. mája 2005 zaslal plnú moc na zastupovanie povinných v predmetnej exekučnej veci.

Krajskému súdu bol spis v predmetnej veci doručený 18. apríla 2005. Uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 45/05-34 z 20. mája 2005 bolo uznesenie okresného súdu zo 4. novembra 2004 potvrdené. Spis bol okresnému súdu doručený 10. júna 2005.

Vo veci konajúci sudca nechal pokynom zo 14. júna 2005 doručiť uznesenie krajského súdu z 20. mája 2005 právnym zástupcom sťažovateľa i povinných, ako aj súdnemu exekútorovi.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom konania pred okresným súdom je exekučné konanie podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. NM-6 Er 660/03.

Z obsahu súdneho spisu, z vyjadrení sťažovateľa a okresného súdu ani z nimi predložených na vec sa vzťahujúcich listín však ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť svedčiacu o právnej alebo skutkovej zložitosti veci, ktorá by mohla byť príčinou predĺženia konania v predmetnej veci.

B) Správanie sťažovateľa ako účastníka konania ústavný súd hodnotí ako súčinnosť. Sťažovateľ bol v konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, reagoval na výzvu okresného súdu a za účelom ochrany svojho základného práva v predmetnom konaní využil opravné prostriedky. V správaní sťažovateľa teda ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, v dôsledku ktorých by mohlo dôjsť k spomaleniu postupu okresného súdu v predmetnom konaní.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že zmyslom ústavných garancií na prerokovanie vecí súdom bez zbytočných priet'ahov je zabezpečiť v prípade konania o výkon rozhodnutia a v prípade exekučného konania rýchlu a efektívnu realizáciu práv účastníka konania, ktoré mu boli priznané právoplatným a vykonateľným rozhodnutím. Požiadavku na rýchly a efektívny postup súdu v takomto type konania je preto vzhľadom na jeho charakter a účel potrebné posudzovať ešte dôraznejšie ako v konaní „o práve samom“, ktoré mu predchádzalo (III. ÚS 15/03).

Ústavný súd zistil, že v rámci preskúmaného konania okresný súd vykonal prvý procesný úkon (doručil námietky povinných oprávnenému a vyzval povinných na zaplatenie súdneho poplatku) po takmer štyroch mesiacoch, v ďalšom postupe v tejto veci mu expedovanie podania, ktorým nechal vo veci konajúci sudca vyžiadať spis okresného súdu, trvalo viac ako dva mesiace a samotné rozhodnutie vo veci bolo okresným súdom vydané až po viac ako desiatich mesiacoch od doručenia námietok. Spis okresného súdu v uvedenej veci bol krajskému súdu predložený na rozhodnutie o podanom odvolaní povinných proti uzneseniu okresného súdu až po takmer šiestich mesiacoch od jeho doručenia súdu.

Za daných skutkových okolností, s prihliadnutím na charakter a účel exekučného konania, ako aj na skutočnosť, že posúdenie otázky oprávnenosti podaných námietok v rámci exekučného konania je aj v danom prípade v zásade otázkou právnou, si rozhodovanie o námietkach povinných (vrátane času potrebného na zabezpečenie podkladov pre toto rozhodnutie a predloženie spisu krajskému súdu) v konaní pred okresným súdom mohlo vyžadovať podľa ústavného súdu maximálne dobu šiestich mesiacov. Zvyšnú časť tohto viac ako pätnásťmesačného obdobia trvajúceho od 31. decembra 2003 (doručenie podaných námietok okresnému súdu) do 18. apríla 2005 (doručenie spisového materiálu krajskému súdu na rozhodnutie o podanom opravnom prostriedku) je podľa názoru ústavného súdu potrebné započítať na ťarchu okresného súdu ako zbytočný prieťah v konaní.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti teda postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. NM-6 Er 660/03 predovšetkým vo fáze rozhodovania o podaných námietkach nemožno považovať za súladný so základným právom sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prieťahov zaručeným v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Keďže zo spisu v predmetnej veci vyplýva, že povinní reagovali na výzvy okresného súdu v primeraných lehotách, ústavný súd pri svojom rozhodovaní neprihliadol na námietku okresného súdu, podľa ktorej prieťahy v predmetnom konaní boli spôsobené aj správaním povinných. Vzhľadom na skutočnosť, že podané dovolanie nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia, ústavný súd nemohol akceptovať ani námietku okresného súdu, že predĺženie konania bolo spôsobené aj nutnosťou zabezpečiť spis, v ktorom sa nachádzal právny titul preskúvaného konania, v dôsledku tvrdenia povinných o podaní dovolania proti tomuto rozhodnutiu.

S ohľadom na vyššie uvedený neefektívny postup okresného súdu nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať za ústavne akceptovateľnú vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené právo sťažovateľa bolo porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že neefektívnou činnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu, aby ďalej vo veci konal bez zbytočných prietáhov (predovšetkým pri vykonávaní procesných úkonov, ktoré preň z ďalšieho priebehu konania v tejto veci vyplynú).

3. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 000 000 Sk, pretože okrem psychickej ujmy utrpel aj značnú materiálnu ujmu, keď za obdobie od uplatnenia nároku robili podľa neho žalovaní úkony smerujúce k zmenšeniu svojho majetku, pričom im súd svojou nečinnosťou takéto ich správanie umožnil.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať sťažovateľovi sumu 15 000 Sk. Táto suma zohľadňuje celkovú dĺžku predmetného konania s prihliadnutím na

predmet konania okresného súdu, neefektívny postup okresného súdu v tomto konaní a s tým spojenú ujmu sťažovateľa.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

3. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 14 600 Sk, ktoré bližšie špecifikoval ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie veci, písomné podanie na súd) vrátane režijného paušálu (2 x 7 150 Sk + 2 x 150 Sk).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1, § 11, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, v zásade nie je ocniteľný peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2005 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 501 Sk a hodnota režijného paušálu 150 Sk.

V súlade s týmito ustanoveniami možno teda trovy konania vyčíslit' ako súčet odmeny za dva úkony právnej služby vrátane režijného paušálu (2 x 2 501 Sk + 2 x 150 Sk = 5 302 Sk). Náhrada trov konania v predmetnej veci vypočítaná podľa platnej právnej úpravy teda spolu predstavuje 5 302 Sk.

Ústavný súd preto právnomu zástupcovi sťažovateľa priznal náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 5 302 Sk a vo zvyšnej časti uplatnenému nároku na náhradu trov konania v návrhu sťažovateľa nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. januára 2006